

ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΤΗΣ «ΛΟΥΚΙΑΣ»

(Ardon gl'incensi)

Καίουν λαμπάδες, λίβανον
γεμίζει τὸν ἀέρα.
Μᾶς εὐλογοῦν.—Τὴν χεῖρά σου
ὦ! δός!—Λαμπρὰ ἡμέρα!
Εἴς' ἐδικός μου!—Εἴμ' ἐδική σου!
ποτέ δὲν θὰ μὲ χάσης.
Αἰ λύπαι μου μαζῇ σου
θὰ εἶν' ἀγαλλιάσεις,
καὶ τέρψις παραδείσου
θὰ μ' εἶναι ἡ ζωή!

ΕΤΕΡΟΝ

(Non mi guardar si fiero)

Τὸ βλέμμα σου ἀστράπτει!
ὑπέγραψα... δὲν βλάπτει·
ὦ! μὴ μ' ἀρπάξης μ' ἄγριον
θυμὸν τὸ δακτυλίδι!
Τοῦ ἀδελφοῦ ἀπάνθρωπος
σκληρότης μὲ προδίδει.
Σὲ ἀγαπῶ...σὲ μόνον...
μ' ἐπαπειλεῖς θυμόνων!

Μὴ φεύγῃς! Μείνε! Μείνε!

ΧΟΡΟΣ

ὦ! τί σκηνὴ φρικτὴ!

ΛΟΥΚΙΑ

ὦ! μίαν χάριν!—Εἶναι
ἡ τελευταί' αὐτή.

«Μὴ φύγῃς, ἡ ψυχὴ μου
πρὶν φύγῃ καὶ πηγαίνῃ.

ὦ! παύει ἡ πνοή μου
κ' ἐκλείπει ὁ σφιγμός.

Ἐνας παλμός μοι μένει,
κ' εἶν' ἔρωτος παλμός.

ὦ! ἔρχου τὸ ἐσπέρας
ἔς τὰ μνήματα τὰ μαῦρα,
καὶ ὅταν κλαίῃ ἡ αὔρα
κλαῖε καὶ σὺ μαζῇ!

Κ' ἐγὼ εἰς τοὺς αἰθέρας
εὐδαίμων θέλω ζῆ.

Ν Υ Ξ

Ἐκ τῶν τῆς Κυρίας Γεραρδίνης. (Voici l'heure où tombe le voile)

Ἴδου ἡ ὥρα. Κατ' αὐτὴν μοι λύονται τὰ χεῖλη.

Ὁ πέπλος ἀποσύρεται ἀπὸ τῶν τόσων μου δεινῶν.

Ἄμα τὸ ἄστρον τῆς νυκτὸς τὸ πρῶτον ἀνατείλῃ,
ὥς ἄνθος ἡ καρδία μου ἀνοίγεται νυκτερινόν.

